

S 6
*Pozvánka na zastavení
se zakladatelem světové
dobročinné organizace
Mary's Meals 11. 5. v KCMT*

- 4 Jak se měří láska
- 7 O lektorské službě
- 8 Noc kostelů
- 10 Rozhovor s Pavlínou Bílkovou
- 14 Dětské katecheze pohledem dětí
- 20 Jak jsme prožívali letošní Velikonoce?

↓↑ Velikonoce ve farnosti

↓↑ Velikonoce ve farnosti

↓ Bible 24

↓ Religiozita současného Česka s T. Havlíčkem

Člověk Marie

Olidech se někdy mluví tak, že je třeba „je přečíst“. To může být pozitivní i negativní, neboť když někdo přečte mé slabé stránky, podobně jako při fotbale, přečtu-li slabiny protivníka, vím, jak druhého porazit. Když se děvče a kluk učí přečíst jeden druhého, pokud možno ne proto, aby věděli, jak druhého podrazit, ale jak si ho zamilovat a zjistit, zda jsme kompatibilní třeba pro přátelství, partnerství nebo naprosto nevhodní pro jakoukoli hlubší spolupráci.

Možná je ještě důležitější naučit se opravdově přečíst Boží dílo vepsané do člověka. To totiž buduje jádro bytosti a sídlí v něm. Maria jakožto člověk je živým listem či knihou, ve které stojí za to číst, například o dialogu mezi Bohem a člověkem. Považuji spolu s Carlo Carettem za velmi důležité pochopit — přečíst nejdříve Marii jako obyčejné děvče svého lidu. Nádherně o tom píše ve své knize „Blahoslavená, která jsi uvěřila“. Te-

prve když se prokoušeme přes nános sladkých sošek, šatiček či lidové zbožnosti, máme šanci zahlédnout toto děvče jako pravou židovku, která byla neskutečně statečná, když na Boží výzvu odpovídá: „Ať se mi stane podle tvého slova.“ Vždyť ji dle zvyklostí společnosti hrozila smrt od vlastní rodiny.

Tertulián kdysi napsal: „Nic tak nevyvádí z míry lidskou mysl jako prostota Božích skutků, které vidíme, když je srovnáváme s jejich velkolepými účinky.“ Maria je vpravdě zářným příkladem nepoměru mezi tím, co je vidět navenek a co se ve skutečnosti odehrává.

Zkusme se zadívat na Marii v letošním májovém čase z tohoto poklidného úhlu pohledu, který nás zavede až na dno tajemství vtělení našeho Pána Ježíše Krista. A třeba si k tomu otevřeme knihu zmíněného Carlo Caretta nebo od Ramiera Cantalamessi „Maria, zrcadlo církve“.

P. Michael

Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek

Milí čtenáři Fchodovin, také máte rádi Žalmy?

K těm známějším patří Žalm 23:

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám. Když jsem ho nedávno doma rozjímal, oslovilo mě hned v prvním verši jedno slovo. V překladu, který jsem četla, bylo: *Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek*. Vykouklo na mě slovo nedostatek. Díky Bohu, v naší zemi trpí opravdovým nedostatkem málo lidí. Přesto se nám ale stává, že trpíme nedostatkem, a to nedostatkem emočním. Máme kolem sebe lidi, od kterých očekáváme například přijetí, pochopení, lásku, to, že s námi promluví, budou nám naslouchat nebo nás navštíví. A ono se to podle našich představ ne vždy stane. Také jsme od lidí, a to i blízkých, zraňováni. Ale co říká tento verš?

Nebudu mít nedostatek. Pojdme si to vztáhnout i na tuto oblast. Pán nás vidí, vidí naše potřeby i v této oblasti. Začneme Ho zvat na místa, která chceme doplnit, kde cítíme nějaký nedostatek nebo něco, co není v pořádku. Když Mu budeme důvěřovat a prosit i o uspokojení těchto potřeb, určitě zažijeme, jak je Hospodin dobrý pastýř a jak se o své ovce umí postarat.

Poznámka pod čarou: Může se ale také stát, že Pána do těchto oblastí upřímně a delší dobu zveme a ono se podle našich představ nic neděje. K tomu mě napadá, že to, co bychom si přáli, není třeba nedostatek. Že to může být v pořádku a v dostatečné míře a třeba my jen chceme uspokojovat naše sobectví. Ale to už musí každý u sebe posoudit sám.

Katka

JAK SE MĚŘÍ LÁSKA

Láska mění člověka, láska mění svět.

Květen, to je měsíc lásky. Každý člověk potřebuje krásný kvítek lásky.

O lásce se často hovoří, na lásku se skládají písně, básníci ve své poezii vyzdvihují úžasné slovo láska.

Jednou se konal literární večer pro mládež na téma „Nesmrtelné verše o lásce“. Ščipačev, Mácha, Goethe, Seifert, Nezval, Byron, od nejstarších po nejmladší. Recitátoři sklízeli potlesk. Nakonec vyskočil na pódium mladík a řekl: „Dovolte, abych vám na závěr přečetl píseň o lásce, kterou napsal jeden textilní dělník na Blízkém Východě, zhruba před dvěma tisíci lety. Je to Píseň lásky apoštola Pavla: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano kdybych měl tak velkou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych rozdál všecko, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje. Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne. Proroctví – to pomine: jazyky – ty ustanou: poznání – to bude překonáno. Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše proročování je jen částečné; až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno.“

Když dočetl, v sále bylo chvíli nesmírné ticho – a pak zahřměl největší potlesk toho večera. A tak je možné položit si důležitou otázku: Co to bylo za člověka, který tuhle Velepíseň lásky napsal? Pavel nebyl nikdy ženatý. Neklidný život stále cestujícího misionáře mu k tomu nedal příležitost, a tak Pavel sám krásnou manželskou lásku, o které píše, nikdy osobně neprožil.

Pavel nebyl také v dětství a mládí k lásce veden. Od mala byl vychováván ke kruté nenávisti ke

všem, kteří měli jiné názory než tehdejší ortodoxní židovstvo. A já si myslím, že sebelepší lidský vychovatel by nebyl schopen tyto myšlenky vůbec ani vymyslet. Člověk uvažuje, kalkuluje, plánuje. Ale tyhle věty jsou z jiného světa. Jestli je někde přímo hmatatelné to, čemu se říká: „Boží vnuknutí, Boží inspirace Pisma svatého“, tak je to v těchto Pavlových verších. Proto jsou mírou, podle které se měří pravost každé lidské lásky.

Ale řekněme si to ještě jinak: tyhle verše 13. kapitoly z 1. listu Korintským jsou přímo učebnicí pravé lásky. Slovo „láska“ je v dnešním světě moc používané, ale také moc zneužívané, moc opotřebované. Tak moc opotřebované a zneužívané, že mladý chlapec má často obtíže s jeho vyslovením, když má důvod dívky říct: „Já tě miluji“.

Samozřejmě je to podivuhodně jednoduché, když Pavlovým veršům nasloucháme. Ale je to určitě těžké a náročné, když máme v jejich duchu žít. A tak je rozumné se nad tím zamyslet. Co podle svatého Pavla k opravdové lásce patří:

- **Skutečná добрota.** Nic povrchního, ale добрota, která bere druhého takového, jaký opravdu je. Vidět především jeho dobré vlastnosti, co je na něm sympatické, ale vzít na vědomí také i stinné stránky jeho povahy, jeho temperamentu a počítat s nimi.
- K lásce patří také **nezištnost**, která nehledí především na to, jak mohu druhého využít, ale jak mu mohu pomoci, prospět, udělat radost.
- **Důvěra** – snad největší dar, který mohu druhému dát – když mu důvěřuji, aniž bych ho kontroloval, špehoval, podezíral.
- **Trpělivost**, která dává druhému znovu a znovu čas. Trpělivost, která vydrží při druhém, i když ten zklame, když přijde nemoc, neúspěch.
- Stálá **ochota ke smíru**. Denní stravou dobrých manželů je vzájemné odpouštění. Každé ráno se má začínat s čistým stolem.
- K lásce patří konečně i **naděje**, která se nenechá zahubit ani nejistotou zítřků, ani proviněním, ani zklamáním se v druhém. Naděje, která

vždy znovu otevírá dveře k nové příležitosti, k novému začátku.

Opravdu náročné věci spojuje svatý Pavel se slovem láska. Určitě, není nic lehkého takto milovat, ale není to nic nemožného. Protože láska je vůbec to nejvzácnější, co člověk může v životě mít, proto stojí za to, vždy znovu, stále znovu o ni usilovat.

Ptali se jednou v rozhlasu jednoho pána, který oslavoval padesátileté manželství – Jak jste vydržel tak dlouho se svou ženou? On jim odpověděl: „*My jsme generace, která všechno opravuje, vy jste generace, která všechno vyhazuje, když se vám to nehodí.*“

O vztahu, o lásce a určité nápravě můžeme přemýšlet v každém věkovém úseku svého života. Láska, dobré mezilidské vztahy platí pro všechna vývojová stadia života. Často se mluví o životním boji, který člověk prodělává. Co je to? Je to v podstatě stále nové rozhodování pro lásku, nebo proti

lásce. A protože co je bez lásky, to není nic, to je bezcenné – je to boj o samu podstatu bytí. Kdyby při této úvaze vše končilo, byla by to úvaha úděsná. Asi by bylo složité najít jednoho člověka, který tyto řádky čte, kdo by si mohl říct, že takovou pavlovskou křesťanskou lásku má, že podle ní opravdu žije.

Naštěstí zde křesťanské uvažování o životě v lásce nekončí. Na tomto místě přistupuje k lásce víra. Víra, která nám říká, že naše manko lásky je už uhrazeno. Přebogatě uhrazeno láskou Ježíše Krista. Věřit v Ježíše znamená připustit své nedostatky a otevřít dlaň, aby nás Ježíš mohl obdarovat. A v síle tohoto Ježíšova obdarování máme uprostřed lhostejnosti a zloby světa jít a vždy znovu otvírat cestu lásce. Může být krásnější náplň života? Může být krásnější poslání, než rozvíjet lásku a dobré mezilidské vztahy kolem sebe? Odpověď si musíme dát každý sám ve své mysl, ve svém srdci.

Váš jáhen Pavel Urban

Sváteční krátké počtení: Nevěřící Tomáš

Tomáš se stal symbolem pochybovačného, nedůvěřivého člověka. „Tváříš se jak nevěřící Tomáš“, říkáme člověku, který na základě vlastní zkušenosti nebo vlastního přesvědčení vytrvale odmítá něco přijmout, aniž by měl pádné důkazy. Všichni mohou tvrdit a dokazovat, že tomu tak opravdu je, ale on si bude tvrdošíjně stát na svém. Je to skeptik, který neuvěří, dokud se sám nepřesvědčí.

Pravzorem nevěřícího Tomáše se stal apoštol tohoto jména. V Bibli se o něm mnoho nemluví, z toho mála však víme, že to nebyl žádný slaboch. Když se například Ježíš chystal jít do Betanie k Lazarovu hrobu, byl odhodlán jít s Ježíšem, i s rizikem, že je Židé, kteří krátce předtím Ježíši vyhrožovali kamenováním, zabijí. Tento Tomáš pak nebyl s apoštoly, když se prvně setkali s Kristem po jeho vzkříšení. Ostatní apoštolové mu nadšeně líčili toto setkání, on však suše prohlásil: „Dokud

neuvidím na jeho ruku stopy po hřebecích a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ (Jan 20,25). Dotknout se, sám se přesvědčit – to je Tomáš.

Po osmi dnech byl s apoštoly, když Ježíš vstoupil mezi ně. Ježíš šel přímo k Tomášovi a řekl mu: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“ Ježíš kupodivu přistoupil na Tomášovy podmínky. Ten však, aniž se ho dotkl, zvolal: „Můj Pán a můj Bůh.“ Podle tradice se pak stal misionářem mezi Peršany a Indy a podnes se po něm nazývá společenství křesťanů v Indii.

„Nevěřící Tomáš“ byl první, kdo vyznal, že Ježíš Kristus je Bůh. Ukazuje, že pochybnosti mají svůj význam, jsou-li motivovány snahou dopracovat se pravdy. Často však musíme stavět na zkušenostech a znalostech druhých. Nelze vždy začínat od samého počátku.

**Sepsal Vilém Schneeberger,
vybral Charles Tvrzník**

ZMT 11. 5. / I MALÉ SKUTKY LÁSKY MĚNÍ SVĚT

Máte někdy pocity bezmoci, když vidíte utrpení ve světě? Říkáte si, že s tím nic nenaděláte?

Jako jednotlivci možná opravdu mnoho nemůžeme. Můžeme mít však zkušenost s Bohem, který mění náš pohled a nečekaně vstupuje do zoufalých situací.

To zažil i **Magnus MacFarlane-Barrow, zakladatel hnutí Mary's Meals**. Jako humanitární pracovník pomáhal při hladomoru v Malawi. Tehdy navštívil jednu chudou rodinu, kde šesti dětem právě umírala maminka. S velikou starostí se modlila za své děti, aby se jich někdo ujal. Magnus se zeptal jejího nejstaršího čtrnáctiletého syna Edwarda, co očekává od života. Čekal odpověď typického teenagera, ale Edward prostě řekl: „Chci mít, co jíst, a jednou chodit do školy.“ Jeho slova Magnuse silně zasáhla a rozhodl se začít dětem v Malawi pomáhat.

Myšlenka hnutí Mary's Meals, které se zaměřuje na děti z nejchudších částí světa, je jednoduchá:

Každé dítě dostane jedno výživné jídlo denně v místě svého vzdělávání a ti, kteří mají více, než potřebují, se budou dělit s těmi, kteří nemají ani to nejzákladnější.

Kromě nasycení hladových dětí, kterým jídlo mnohdy zachraňuje život, jsou děti motivovány

chodit do školy. Mají tak naději na lepší život, než měli jejich negramotní rodiče.

Magnus dosáhl spolu s obrovským množstvím malých dárců, příznivců a pomocníků toho, že v současné době už Mary's Meals živí ve školách téměř 2,5 milionu dětí po celém světě. Jde o velmi levný způsob školního stravování. Pouze 550 Kč nasytí jedno dítě na celý školní rok! I malý příspěvek má velký dopad a mění životy těch nejpotřebnějších.

Nyní máme výjimečnou příležitost poznat zakladatele hnutí osobně, protože pan Magnus MacFarlane-Barrow přijal pozvání do Prahy.

Ve čtvrtek 11. 5. od 19:00 jste srdečně zváni do **Komunitního centra Matky Terezy** na Hájích. Zde po Magnusově svědectví proběhne také **autogramiáda jeho knih**. Celý večer moderuje a překládá **Kateřina Lachmanová**, vystoupí zde i písničkář **Pavel Helan**. Více informací najdete na marysmeals.cz.

Těšíme se na Vás!

Marek a Jana Poláškoví
(farnost sv. Terezie od Dítěte Ježíše, Kobylisy)

ČTU, ČTEŠ, ČTEME...

Poprvé v životě jsem byla požádána, abych něco řekla do mikrofonu v kostele, v Karlíně při jedné akci společenství Fokoláre. Šlo o sdělení mé osobní zkušenosti, kterou jsem prožila

a měla o ní říci všem. Srdce jsem měla až v krku, já a něco mluvit do mikrofonu před lidmi, ale dostala jsem radu: Vyber si někoho a říkej to jen jemu, jako jsi to říkala předtím mně osobně. A podařilo se.

Smluvením na veřejnosti jsem měla dříve vůbec problém, protože jsem špatně vyslovovala hlásky r a ř. Až když náš nejstarší syn jako předškolák byl při lékařské prohlídce poslán na logopedii a pan doktor zjistil, že má další mladší sourozence, aby ušetřil paní logopedce práci, napsal do doporučení poznámku „věnujte pozornost též matce“. Tak mě ve 30 letech konečně někdo naučil vyslovovat tyto zrádné hlásky.

Když kluci trochu vyrostli a začali jsme se aktivněji účastnit života v naší farnosti, byla jsem požádána, zda bych někdy mohla číst Boží slovo při mši svaté. Probíhalo to tak, že zapsaní čtenáři

dopředu věděli, kdy, kdo a co bude číst, a tak jsme si mohli doma patřičný úryvek připravit. Tomu, aby se člověk čtení nebál, moc pomáhá text si pročíst předem a popřemýšlet nad ním, co nám chce sdělit. A pak si ho ještě projít i formálně po jednotlivých větách a souvislostech. Zpočátku jsem měla trému, ale vzpomněla jsem si na radu, kterou jsem dostala kdysi a která mi pomáhala, že se nemusím dívat na množství lidí přede mnou, ale mohu číst třeba pro jednoho konkrétního člověka, se kterým se domluvím nebo kterého si v davu vyberu, pro Ježíše v něm. A hodně důležitá byla pro mne zpětná vazba od posluchačů: četla jsi potichu, četla jsi moc rychle, měla jsi dnes špatně nastavený mikrofon apod. Ne vždy se podaří mít na přípravu čtení dost času, někdy je třeba operativně za někoho zaskočit, ale i tak je dobře aspoň chvilku se textu věnovat. Mám radost, že nabírají odvahu ke čtení další noví lektoři a stále častěji můžeme z celého srdce pravdivě říkat: Slyšeli jsme slovo Boží.

JF

Milí přátelé, chcete se také vy podělit s ostatními o své zkušenosti se službou čtení? Napište nám na fchodoviny@kcmt.cz.

Svědectví

Před třemi lety jsem přišla sem z malého města s malou, ale pořádně tradiční farností. Pocházím z věřící rodiny a šla jsem do Prahy studovat vysokou školu. Jelikož to mám domů něco přes 350 km, chtěla jsem si najít farnost, kam budu moct chodit, když budu zůstat i přes víkend v Praze. Hledala jsem na internetu i v blízkosti ubytování, ale Boží cesty mě po čase dovedly až sem na Jižní Město.

A stalo se něco, co do teď nechápu. Po pár návštěvách jsem se tu začala cítit jako doma. Zatím nikoho jsem neviděla řešit, jestli ta či ona paní má na sobě rifle, což se nesluší, a nebo dokonce tenisky? Na maloměstě zná každý každého, každý chce vědět o ostatních vše, ale možná právě proto tam nefunguje společenství jako právě tady.

V moravské farnosti se žije doteď dost tradičně: v kostele se nesmí ani šeptat o věcech, které s ním nijak nesouvisí, určitě by nebylo přípustné, mít pod jednou střechou kavárnu a mši nebo přicházet s novými (někdy i odvážnějšími) otázkami. Navíc do moravské farnosti většinou posílají kněze z Polska, kteří svým smýšlením a názory toto „nastavení“ farnosti moc nemění. Zkrátka je zde tolik odlišností, které mi ani do té doby, než jsem poznala tuto farnost, nepřišly divné.

Vážím si zde každé mše svaté. Vážím si každého upřímného úsměvu farníků, kamarádů či obsluhy v kavárně. Vážím si každého, kdo jakkoli utváří tuto báječnou farnost. Děkuji vám. Važte si toho také!

Farnice **Markéta**

NOC KOSTELŮ 2. 6.

„Po světle dne totiž nastupuje NOC,
kdežto žádné zlo nepřemůže moudrost.“

Na začátku června se oba dva naše kostely otevírou v netradiční čas návštěvníkům z blízkého i dalekého okolí. Stane se tomu tak **2. června** při tradiční

akci nazvané **Noc kostelů**. Ve většině kostelů, farností či křesťanských sborů budou pro veřejnost otevřena i jinak nedostupná zákoutí a bude probíhat rozmanitý společenský a kulturní program, který by měl oslovit co nejširší veřejnost.

Motto letošní Noci kostelů zní:

Po světle dne totiž nastupuje NOC, kdežto žádné zlo nepřemůže moudrost.

V kostele sv. Františka z Assisi bude program velmi pestrý a zaměřený především na ztišení a chválení našeho Pána. Noc kostelů tam začne **mší svatou**, na kterou bude navazovat **varhanní**

koncert. Dále se budou moci návštěvníci zapo-slouchat nebo připojit ke **chválám v podání mlá-dežnické kapely**. Po celou dobu si budou moci návštěvníci prohlédnout kostel, vystoupit na věž nebo vést tichou modlitbu či duchovní rozhovor.

Rádi bychom povzbudili návštěvníky letošní Noci kostelů, aby se podívali do obou našich kostelů, a proto jsme se rozhodli připravit **venkovní hru Jeden krok – jeden rok**:

Naše kostely od sebe dělí 1950 kroků, což je právě součet let mezi 5 významnými jubilei, která v letošním roce slavíme. Na cestě mezi oběma kostely čekají na návštěvníky zastavení, která je těmito jubilei provedou, a všichni úspěšní cestovatelé se mohou těšit na malou odměnu.

Noc kostelů v KCMT začne již odpoledne, aby mohla přivítat i ty nejmenší návštěvníky divadelním představením **Hrnečku vař aneb Dvě pohádky pro mlsné jazýčky** v podání divadla Máj Praha. V rámci představení na malé diváky čeká i výtvarná dílnička. Z dalšího kulturního programu nesmíme opomenout koncert kunratického pěveckého sboru **Větrník & Větrníček** pod vedením v naší farnosti velmi známé sbormistryně paní Majky Šulcové. Věříme, že návštěvníky potěší i vystoupení **taneční školy Baby dance Praha**, která sídlí právě v naší městské části a která během svého působení vychovala již celou řadu tanečnic. Mezi již tradiční body programu Noci

kostelů v KCMT patří adrenalinový výstup na věž se zvony, pohoštění v Café Terezie, nabídka knih v našem knižním obchůdku, komentované prohlídky nebo rozjímání či duchovní rozhovor v naší kapli. V suterénu KCMT budou pro děti připravené výtvarné dílničky po celé odpoledne.

Přijďte si užít naše kostely jinak, než je znáte. Vezměte s sebou své sousedy, pozvěte známé na zajímavý program. Snad bude tato NOC plná lehkosti a nenucenosti a zároveň citlivosti a hloubky.

Srdečně zvou a o pomoc též prosí
Zavadilovi a Peroutkovi

NOC KOSTELŮ

Pozvánka k účasti a zapojení

Rádi bychom Vás pozvali k účasti na Noci kostelů v Komunitním centru Matky Terezy nebo v kostele sv. Františka z Assisi. Budeme rádi za jakoukoliv pomoc!

Zapojení v KCMT

V Komunitním centru Matky Terezy budeme rádi za tuto pomoc:

- recepci u vstupů do kostela nebo uvítací stánek před kostelem (16-23 hod)
- recepci u výstupu na věž (16-23 hod)
- spolupráci na programu pro děti – výtvarničení (16-19 hod)
- přivítání návštěvníků, duchovní rozhovor nebo přímluvná modlitba v kapli (16-23 hod)
- průvodce k výstupu na věž (16-22 hod)
- pomoc u doplňování občerstvení pro pomocníky v kuchyňce KCMT
- úklid po konání akce (uskuteční se po 23 hod)
- jakoukoliv další akci, činnost nebo invenci, kterou byste rádi v tuto Noc uskutečnili

Jestliže se rozhodnete pomoci, dejte nám vědět!
Kontakt: hanka.peroutkova@centrum.cz nebo volejte na tel. číslo: 774942450

Zapojení u sv. Františka

V kostele sv. Františka z Assisi budeme rádi za tuto pomoc:

- přivítání návštěvníků, duchovní rozhovor nebo přímluvná modlitba (19-22 hod, 2-4 lidi)
- průvodce k výstupu na věž (19-20.30 hod, 1 člověk)
- pomoc s přípravou občerstvení pro návštěvníky (drobné slané či sladké pečivo, ovoce)
- úklid po konání akce (po 22 hod, 1 člověk)
- jakoukoliv další akci, činnost nebo invenci, kterou byste rádi v tuto Noc uskutečnili

Jestliže se rozhodnete pomoci, dejte nám vědět!
Kontakt: pavelcovatereza@gmail.com, tel. číslo: 731210051

Pokud se nemůžete Noci kostelů osobně zúčastnit budeme rádi za vaše modlitby!
Děkujeme moc!!!

ROZHOVOR S PAVLÍNOU

„Víra pro mě není
jen individuální
záležitost.“

K naší farnosti neodmyslitelně patří Pavlína Bílková. Vidáme ji při službě podávání eucharistie, doprovázení katechumenů při přípravě na křest, a kdo si všimá květinové výzdoby v KCMT, setkává se s jejím dílem. Pavlína patří také mezi členy pastorační rady. Požádala jsem ji o krátký rozhovor.

Pavlíno, sama připravuješ rozhovory do časopisu Effatha. Jak se teď cítíš na opačné straně?

Musím říct, že daleko raději se dozvídám o druhých lidech. Rozhovory ve Fchodovinách vždy ráda čtu, ale musím říct, že je mi trochu žinantní hovořit v nich o sobě.

Když jsme teď nakousli téma Effathy, můžeš tento časopis představit a prozradit nám, jak ses stala její redaktorkou?

Časopis Effatha vznikl v prostředí Charismatické obnovy a vychází od devadesátých let. Máme snahu, aby propojoval křesťany, kteří se k Obnově hlásí. Chtěli bychom přinášet inspirativní čtení těm, kteří se snaží žít každodenní život v Duchu Kristově. V časopise se objevují vyučování na různá témata týkající se duchovního života a charismatické spirituality, myšlenky papeže Františka, rozhovory, svědectví, informace o chystaných akcích, recenze knih...

Několik let jsem do Effathy přispívala, a protože mi je jak Charismatická obnova, tak práce s mluveným i psaným slovem blízká, přijala jsem před pár lety nabídku redakci vést.

Narodila ses a vyrůstala na Jižním Městě? Vyrůstala jsi ve věřící rodině? Máš nějaké sourozence?

Moji rodiče se přestěhovali na Jižní Město, když mi byly tři roky. Patřím tedy ke generaci dětí, které každé odpoledne s klíčem na krku hrály na hřišti mezi paneláky „vybiku“. Protože nemám sourozence, byly pro mne hry v houfu dětí důležité.

„Patřím ke generaci panelákových dětí“, 1981

Rodiče mě v raném věku nechali pokřtít, ale ve víře mne tak úplně nevychovali. Můj táta se označoval za ateistu, zároveň byl ale skaut a snažil se mě vychovávat podle skautských zásad. Jednou z nich byl respekt k přesvědčení ostatních a zároveň umění mít vlastní názor a umět ho obhájit.

Na mši jsem do chodovského kostelíčka zašla jen na Štědrý den, když u nás byla babička. Nejen

jí vděčím za modlitby, díky nimž jsem se pak pro víru v dospívání rozhodla sama. S vděčností vzpomínám na P. Šulce, který mě laskavě přijal a u nějž jsem ve čtrnácti letech přijala první svátost smíření a eucharistii.

Můj táta zakrátko poté zemřel a maminka se ke mně časem připojila a chodily jsme do kostela spolu.

Oslava narozenin s rodiči, 1991

Jak se vyvíjela a zrála tvá víra, prohluboval vztah k Bohu?

Zpočátku jsem objevovala nový rozměr života ve vztahu k Bohu hlavně jako velmi osobní věc. Během přípravy na biřmování a semináře Život v Duchu jsem zjistila, že víra není jen individuální záležitost, ale že má i rozměr společný. Modlitba ve společenství, sdílení s druhými, přijímání služby ostatních i vykročení ke službě vlastní – k prvotnímu Já a Bůh se připojilo My v církvi. Jsem moc vděčná za naši farnost, uvědomuji si, jak mnoho jsem zde dostala. Když jsem se před lety odstěhovala na Lhotku a začala chodit do tamější farnosti, ukázalo se, že není tak snadné vybudovat někde duchovní domov, a tak jsem se asi po dvou letech vrátila sem.

Vím, že jsi nějaký čas strávila v komunitě House of the Open Door (HOD) v Anglii, můžeš nám ji přiblížit?

Byla jsem tam dvakrát na mezinárodním letním kempu během studií na Jaboku. V té době do HODu odjelo na zkušenou několik mladých z naší farnosti. Komunita tehdy obstarávala farmu a dům pro hosty, pořádala evangelizační pro-

gramy a přijímala k sobě mladé, kteří se ocitli ve složité situaci (podobně jako u nás „domy na půli cesty“). Inspirující byl intenzivní život ve společenství se na Boží milost a Jeho vedení.

Máš zkušenost i s komunitou Chemin Neuf (CCN). Co pro Tebe pobyt ve Francii znamenal?

S komunitou Chemin Neuf tomu bylo podobně jako s nabídkou odjet do HODu. V devadesátých letech do Francie (kde tato komunita před více než padesáti lety vznikla) vyrazelo také více mladých lidí z naší farnosti. Pro mnohé z nás to byla důležitá zkušenost a zůstáváme s Chemin Neuf ve spojení dodnes. Rok a půl ve formaci v komunitě ve Francii byl pro mě velkým požehnáním. CCN

V komunitě Chemin Neuf, 2004

v sobě spojuje jezuitskou a charismatickou spiritualitu a slouží ve prospěch jednoty jak na osobnostní rovině, tak také v rodinách a církvi. Právě ekumenický rozměr komunity Chemin Neuf je mi velmi blízký.

Ráda bych se zeptala také na tvá studia. Na jaké střední škole (vysoké) jsi studovala?

Po základní škole jsem šla na pětileté italské gymnázium. Byl to takový předchůdce víceletých gymnázií, v prvním roce jsme se učili intenzivně italsky a v dalších letech pak výuka částí předmětů probíhala v italštině. Jazyky mne provázejí celý život, i když italštinu už aktivně nepoužívám. Po maturitě jsem strávila čtyři roky na Jaboku. Byla to krásná doba, učitelé v nás podporovali tvůrčího ducha a povzbuzovali k autenticitě.

Ráda vzpomínám na svobodné a radostné ovzduší, které tam vládlo. Na obou školách vznikla přátelství, která trvají dodnes. Při práci jsem pak ještě studovala dálkově teologii na Katolické teologické fakultě UK.

Promoce, 2000

Pracuješ jako učitelka anglického jazyka. Učíš děti, dospělé nebo oboje? Chtěla jsi vždy být učitelkou?

Povolání učitelky mne nijak zvlášť nelákalo, spíše než s dětmi mne zajímala práce s dospělými. První čtyři roky po škole jsem pracovala na středním odborném učilišti. Bavil mě tam právě ten rozměr vedení mladých k dospělosti.

Dnes učím dospělé i mládež a musím říct, že mě učení opravdu těší. Posledního půl roku učení kombinuji s prací na poloviční úvazek v CK Křížek, která pořádá cesty do Izraele.

V naší farnosti řadu let pomáháš – vedeš přípravu na křest dospělých. Jak dlouho již takhle sloužíš? Co je tvým úkolem? Kolik „běhů“ tvými rukama prošlo? Je nějaký, na který zvlášť vzpomínáš?

K přípravě katechumenů na křest mne přizval P. Michael Slavík někdy v roce 1994. S různými přestávkami je to služba, která mne provází dodnes. Nedokážu tak úplně říct, kolik „běhů“ jsem doprovázela, ale určitě vím, že skrze tuhle službu jsem neskonale obdarovaná já sama. Katechumenát

člověka učí odkládat všechna klišé a znovu a znovu odívat radostnou zvěst o Boží lásce do současného jazyka. Katechumeni pokládají otázky, které nutí k přemýšlení, a žádné polovičaté odpovědi u nich moc neobstojí. Jdou přímo k podstatě a nevědomky tak udržují v kondici i duchovní život nás, kteří je doprovázíme. :) V neposlední řadě je třeba říct, že jsem v katechumenátu potkala spousty skvělých lidí. Časem se z nich vyvinula přátelství, která trvají i přes dvacet let.

Na YouTube kanále vyšlo několik dílů tvého povídání v cyklu Farář, kaplan a krásná blondýna. Či to byl nápad? Jak jste se na natáčení připravovali a máš zpětnou vazbu na váš počín?

Nepamatuji si přesně, ale myslím, že nápad vznikl z povídání s P. Michaellem o roli kněze ve farnosti. Bylo to v období covidu, když byli oba s P. Františkem nemocní a najednou jsme byli jako farnost taková „bezmocní“. S P. Františkem jsme se pak bavili o formátu, jak takovou debatu uspořádat. Musím říct, že mne příprava jednotlivých témat i samotné debatování moc bavily. Doufám, že nejen mne, ale i diváky našeho YouTube kanálu.

Na cestě do Compostely, 1999

Jaký máš vztah ke květinám? Podíliš se na výzdobě KCMT, jak ses k tomu vlastně dostala? Máš nějaký aranžérský kurs? Kolik času to zabere?

Květiny a zahradničení mám moc ráda. O výzdobu se starám od začátku KCMT, převzala jsem ji od Báry Palečkové a v posledních letech

se střídáme po 14 dnech s Nicol Procházkovou. Žádný aranžerský kurz nemám, nějaké tipy jsem dostala od Báry a ještě od jedné floristky, se kterou jsem spolupracovala při výzdobě prostor jednoho pražského hotelu.

Kolika lidem jsi kmotrou? Jak se o své kmotřen-ce staráš?

Křestní kmotrou jsem pěti lidem. Je to pro mne velká radost, ale když se mě ptáš, jak se starám, cítím se dost provinile. S dětmi se snažím být v kontaktu, mít s nimi hezký vztah a vlastně i s dospělými je pro mne důležité, abychom byli k sobě upřímní a pravdiví. Chci, aby věděli, že se mohou spolehnout na mou modlitbu i jakoukoliv pomoc, pokud ji potřebují.

Jaké jsou tvé záliby? Co děláš ve volném čase? Máš vztah ke sportu? Nebo tě více baví četba, kultura?

V naší rodině se vždy pletlo a o pletení vášnivě diskutovalo, takže ráda pletu a poslední dobou objevuji i šití. To ale spíš v zimě. Jakmile se udělá hezky, ráda vyrážím na kole. Cyklistika je mou velkou radostí a těší mne, že jsem díky přátelům mohla podniknout i několik delších výprav po ČR na dvojkolech.

Na kole s přáteli, 2010

Ráda taky hraji badminton a chodím na pěší výlety. Jezdím na sjezdovky i běžky, i když je to méně často, než bych chtěla. Obecně trávím ráda čas

s přáteli, to mi asi zůstalo z dětství.:) Velkou relaxací je pro mne čtení. Když vím, že si můžu o víkendu zalézt do křesla a číst si, jsem naprosto šťastná.

Máš své oblíbené světce? Oblíbený film, knihu?

Světců by taky bylo mnoho. Mám ráda svatého Františka, patrona naší farnosti, a v posledních letech si nacházím také čím dál víc cestu k Panně Marii, mé birmovací patronce. Mezi mé nejoblíbenější filmy patří Králova řeč kvůli krásnému příběhu i krásné angličtině a stejně tak mám ráda i britskou literaturu, zejména autory, jako jsou G. K. Chesterton, C. S. Lewis a J. R. R. Tolkien. Mezi mé srdcovky patří i Plná slávy od Bruce Marshalla a z českých autorů Karel Čapek a Poláčkova kniha Bylo nás pět.

Ve službě podávání eucharistie

Je něco, co bys chtěla vzkázat čtenářům Fchodovin?

Jsem moc vděčná, že tvoříme tak pestrou a živou farnost. Při návštěvách přátel v různých koutech naší země si uvědomuji, že to zdaleka není samozřejmostí. Takže vám, milí spolufarníci, za tuhle výsadu děkuju.

Pavlino, děkuji za rozhovor a přejeme ti, ať jsi stále Bohu blízko, poznáváš Jeho vůli pro svůj život a Bůh skrze tebe přináší pokoj, radost a lásku všude tam, kam tě pošle.

Katka

Nezkrácenou verzi najdete na kcmf.cz/zivot-farnosti/rozhovory-clanky/

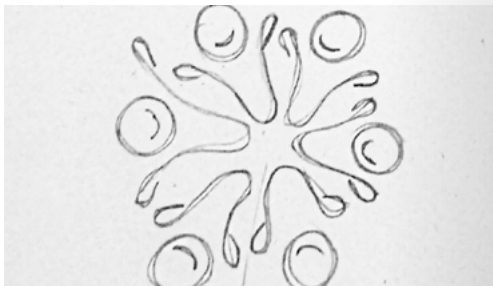
DĚTSKÉ KATECHEZE

S květnem už můžeme zahlédnout dětmi i rodiči vytoužený konec školního roku, tedy i výuky náboženství. Možná nastává chvíle bilancovat. Dali jsme dětem prostor, aby nám samy napsaly své hodnocení.

Co se ti na nábožku líbí nejvíc?

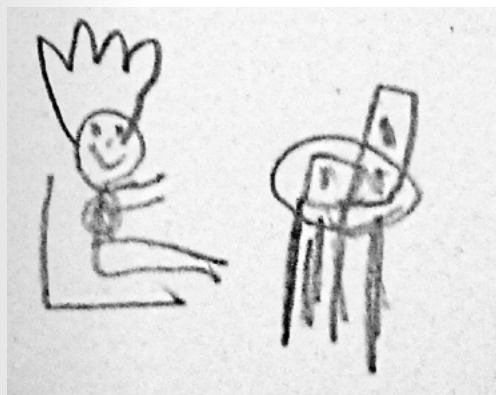
- Nejvíc se mi líbí, jak posloucháme a co uděláme. Posloucháme Pána Boha.
- Líbí se mi Pán Ježíš, líbí se mi, jak žije na kříži. Líbí se mi na konci nálepky.
- Dobrý, líbí se mi, když třeba něco malujeme. Když nás pozdraví na začátku sovička.
- Líbí se mi nejvíc malování, vyrábění a hry.
- Líbí se mi vyrábění, třeba nejvíc nosím tu korunu („tříkrálovou“). Když děláme hry – rybičky, rybáři.
- Líbí se mi nejvíc vyrábění a co jsme dělali teď („pláště Květné neděle“)
- Tříkrálová sbírka, koledování u metra a zpívání.
- Učíme se a pouštíme si videa o Pánu Ježíši a máme hodnou paní katechetku
- Hrajeme tu hry.
- Líbí se mi videa a hry.
- Líbí se mi, že můžu kvůli nábožku jít dřív ze školy

- Naučila jsem se o Ježíši, co jsem dřív nevěděla
- Klubovna, jak si to v ní vždycky zařídíme, že někdy sedíme okolo stolu a jindy ne, pohodlné židle (to jsou ty co vypadají jako křesílko)
- Úsměvy
- Kamarádi
- Že si čteme z Bible, vyprávíme si, je tady legrace.
- Biblická pátrání na počítači
- Vyrábíme s dětmi průběžně na nástěnce nábožkový obraz církve
- Děti mi to nedarovaly a na závěr jsem i já musela odpovědět – odpověděla jsem malovanými symboly a říkali jsme si, co vidí a jestli je to pravda. Můžete si to taky vyzkoušet.

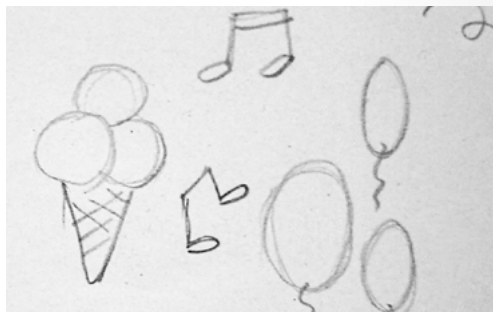
Vidíš nějakou změnu od té doby, co jsi začal/a chodit do nábožka?

- Jo, že poslouchám všechny ostatní a nejvíc Pána Boha.
- Objevil jsem něco nového – hračku mezi stromama před kostelem.
- Objevila jsem klouzačkové hřiště.
- Nevím.
- Malinko jsme potrénovali Otčenáš.
- Chodím už dlouho, nedokážu posoudit změnu.
- Znímám víc dětí, ne všechny z kostela, ale nějaké jo.
- Chodím častěji s mamkou do kostela.
- Vím o Bohu něco víc.
- Trochu víc rozumím mši, poznávám, co se tam děje. Ale stejně se někdy netěším.
- Můžu se víc projet autem, protože bydlíme dál a na nábožko mě vozí autem.

Chtěl/a bys něco změnit, aby to bylo jinak? Pokud ano, co a jak by to mohlo být?

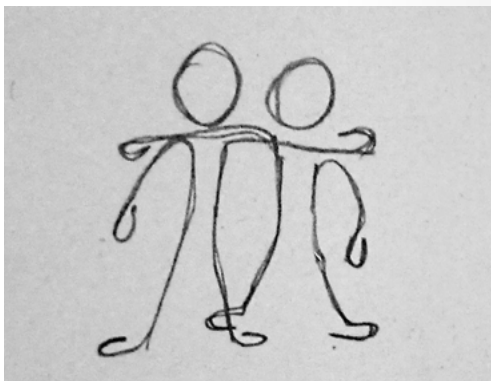
- Chtěl bych se víc učit o Panu Bohovi.
- Jsem se vším spokojený.
- Nechci nic měnit, jsem se vším spokojená.
- Nic bych neměnil, všechno je dobré.
- Mohlo by tam být víc hraček a autodráha.
- Aby kluci na nábožku neříkali sprostá slova.

- Zařadila bych víc ochutnávání a papání, třeba jako bylo hrozno při povídání o vinném kmeni.
- Chtěla bych ještě víc vyrábět.
- Aby bylo dřív.
- Aby bylo později.
- 6x ne.
- Ne, je to tu super.

Bylo pro tebe těžké začít chodit na nábožko?

- No, trochu. Báł jsem se nudy. Ale je to dobrý!
- Trochu jsem chtěla, abych věděla, co se na nábožku děje. Ale taky jsem nechtěla, protože jsem si myslela, že nejlepší je atletika.

Milé paní katechetky, moc vám všem děkujeme za váš čas, kreativitu, úsilí, a hlavně lásku, s jakou se věnujete dětem ve farnosti. Bohu díky!

Dětské okénko

Milé děti, určitě se vždy těšíte na své narozeniny. Maminka upeče dort, možná na něm budou hořet i svíčky, přijdou kamarádi a celá rodina s dárečky. Prostě to je váš prima den. Každý z nás má jeden takový speciální svůj den a máme ho všichni různě v průběhu celého roku. Jestli pak víte, že takový svůj den, své narozeniny má i Ježíšova Církev? Narodila se totiž v den, kdy Ježíš posílá apoštolům, svým učedníkům, Ducha svatého, aby je vedl a dal jim sílu k velikému poslání šířit Ježí-

šovo učení mezi všechny lidi i děti. Takže vlastně máme i my všichni také narozeniny, protože i my patříme do církve! A k narozeninám patří i dort. Jeden takový tu pro vás dnes máme. Zkuste ho ještě doplnit, dokreslit, vymalovat, aby to byl dort, jak se patří, podle vašich představ! Také se vám již sbíhají sliny? To bude mňamka, vidíte?

Pěkné malování – a příště se na vás opět těší paní

Martina Hlaváčová a Blanka

Ahoj holky a kluci,

víte, že květen je velmi radostný měsíc? Nádherná velikonoční doba vrcholí sesláním Ducha svatého, apoštolové v Jeho síle vycházejí mezi lidi a beze strachu k nim hovoří o Ježíši. Tento den se rodí Církev, která není ohraničená ani zeměpisně, ani časově. No jupí, to máme teda narozeniny my všichni! Tak to už je super důvod k oslavě. A proto jako dáreček máte dnes kvízy hned dva, jež vám mohou přiblížit atmosféru prvních dnů Církve.

V 1. kvízu si vypisujete z tabulky písmenka (či mezery, pokud bude políčko prázdné) podle kompasových instrukcí, čili např. V1 = 1 skok na východ (tj. doprava), Z2 = 2 skoky na západ (tj. doleva), V2S1 = 2 skoky na východ a ještě 1 skok na sever (sever je nahoře, jih dole). Start na políčku s číslem 1.

Ve 2. části dnešního luštění na vás čeká klasický kvíz. Určitě to zvládnete. Užijte si květen a těším se příště.

Blanka

„Všichni, kdo uvěřili, byli _____ a _____.”

1.

2.

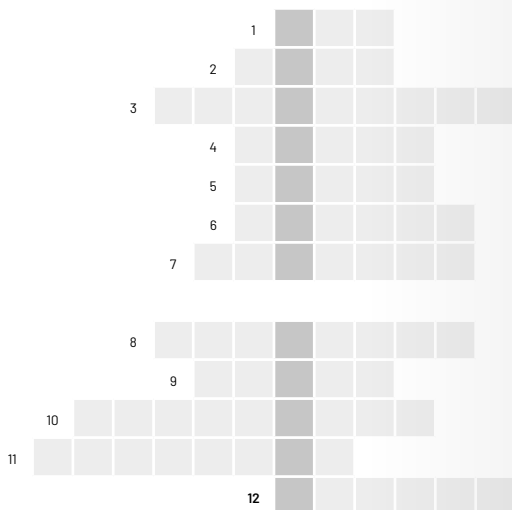
1. Kompasové instrukce:

V1 – J2V1 – V1 – J2 – Z2 – S1 –
S1Z1 – V2S1 – V2 – J2 – Z2

1.	J	O	U	C
R	Z	Y	K	S
M	Á	E	D	E
T		I	P	L
H	É	Ř	N	Š

2. Legenda:

- Jméno evangelisty
- Jméno 1. papeže
- Jméno ženy, které se Ježíš jako první zjevil po zmrtvýchvstání. Marie...
- Kdo tuto ženu oslovil v prázdném hrobě?
- Který učedník nebyl s ostatními, když se jim Ježíš zjevil?
- Jaké jazyky se učedníkům objevily nad hlavami při seslání Ducha sv.?
- Jak se jinak obecně říká 12 nejbližším Ježíšovým učedníkům (jedn. číslo)?
- Co vlastně znamená slovo Kristus?
- Jméno Ježíšovy maminky
- Když ženy našly Ježíšův hrob prázdný, myslely si napřed, že tělo odnesl muž, kterého viděly poblíž v zahradě. Domnívaly se, že to je...
- Jak se jinak říká učedníku Tomášovi, který si musel sáhnout na Kristovy rány?
- Jméno vesnice u Jeruzaléma, kam šli dva z učedníků, když se k nim přidal Ježíš, ale oni Ho poznali až při lámání chleba.

Z farní charity: Příběh paní Anny

Farní charita Praha 4 – Chodov

Manželé Tomáš a Marie žili mnoho let v domečku kousek za Prahou. S věkem jim začaly ubývat síly a údržba domku pro ně byla čím dál náročnější. Rodina jejich dcery naopak začala přerůstat velikost bytu. Proto se rozhodli, že si bydlení vymění. Dcera s rodinou se nastěhovala do domku a rodiče do bytu v panelovém domě na Jižním Městě. Pan Tomáš s paní Janou chtěli předejít následným sporům v dědictvém řízení. Celá rodina se domluvila a syn dostal svá procenta dědictví ve finančních prostředcích.

Manželé se spokojeně usídlili v bytě nedaleko centrálního parku, kde se rádi procházeli. Přes vysoký věk byli čiperní, samostatní a prakticky žádnou pomoc nepotřebovali. Při jedné z procházek však paní Marie uklouzla a zlomila si nohu v krčku. Zlomenina se po operaci dobře hojila, pacientka se moc snažila a brzy byla schopná chůze s chodítkem. Z chirurgického oddělení se přesunula na rehabilitaci, kde velice pilně cvičila. Pan Tomáš ji denně navštěvoval a moc se těšil, až se mu manželka vrátí domů. Termín plánovaného propuštění se rychle blížil a pan Tomáš chystal byt na manželčin návrat. Asi to trochu přehnal a jeho srdíčko se vzbourilo. Musel si zavolat záchrannou službu. Naštěstí šlo jen o lehký infarkt, ale na kardiologii si ho nechali. Tak se manželé v nemocnici prakticky vystřídali.

Nejprve jsme se proto seznámili s paní Marií. Praktická doktorka jí předepsala cvičení. Naše sestřičky k ní docházely každý všední den na čtyřicet pět minut. Brzy se ovšem přidala i pečovatelská služba, aby jistila klientku při mytí v koupelně a donesla drobný nákup. Velké nákupy jednou týdně zajišťovala rodina. Paní Maruška byla velmi pilná. Na rozdíl od mnoha jiných klientů cvičila poctivě,

a tak mohla chodítko brzy odložit a chodit pouze s hůlkou. Jen manžel jí velice chyběl. Na návštěvu se za ním do nemocnice sama nedostala, jediné pokud jí vzal s sebou někdo z rodiny.

Konečně nastal dlouho očekávaný den, kdy z nemocnice propustili i pana Tomáše. Držel se statečně, ale byl o hodně slabší než před infarktem. Chodil pouze s chodítkem po bytě, na procházku venku neměl odvahy. Tak obě služby získaly dalšího klienta a starali jsme se o oba manžele. S návratem manžela se obličej paní Marie rozjasnil. Ti dva byli moc šťastní, že jsou po několika měsících zase spolu doma. Na návštěvy sestřiček i pečovatelské služby si zvykli dobře. Oba od přírody veselé kopy, dobrý tým, žertují s pracovníky a pracovníci a připravují jim mnohé horké i veselé chvíle.

Manželé mají společnou vášeň – oba se rádi motají v kuchyni. Na rozdíl od jiných manželů se předhánějí, kdo z nich vykouzlí lepší pochoutku. Jeden se ujme role šéfkuchaře, druhý se mu v kuchyni motá pod nohy a asistuje. Paní Marie mistrně připravuje klasické recepty své maminky. Pan Tomáš je fajnsmekr, rád experimentuje a připravuje různé exotické pochoutky. Jeho originální recepty často vedou k vášnivým sporům s manželkou. Pečovatelé jsou často svědky vášnivých debat o použití některého druhu koření či jiné ingredience. V zápalu vášně manželé neváhají po sobě mrštit i nějakým nádobím.

Nejveselejší zážitek měl náš pečovatel Vašek. Tentokrát byl spor o použití kmínu do guláše. Pan Tomáš na internetu nastudoval nějaký nový recept. Autor receptu mimo jiné do guláše přidával kmín. Maminka paní Marie ovšem nic podobného do oblíbené české pochoutky nepřidávala. Vašek vyprávěl,

že spor to byl ukázkový. Pan Tomáš použití kminu obhajoval a navrhoval, že to přeci mohou alespoň zkusit. Manželka mu stejně vášnivě oponovala, že kdo to kdy slyšel, takto hanobit klasické jídlo! To by se prý její maminka v hrobě obrátila! Popadla pánev a výhružně s ní mávala kolem manželovy hlavy. Václav to potom líčil, že klient „prchal“ pomocí chodítka pryč z válečné zóny do svojí pracovny. Následován manželkou, která kulhala o holi a ve volné ruce třímala pánvičku. Pečovatel uklízel nákup a s napětím sledoval vývoj manželského sporu. Pan Tomáš se zavřel v pracovně, manželka chvílu

vyhrožovala za dveřmi. Nakonec se vrátila do kuchyně a uklidila pánev na místo. Za chvíli dorazil i pan šéfkuchař a guláš společně v míru dovařili. Na těch dvou je nejhezčí, že se umí i pohádat s láskou. Člověk by vlastně řekl, že se tím baví. Půvabné je, že jsme se vlastně nakonec nedozvěděli, jestli tam ten kmin dal, nebo ne.

Postní sbírka v letošním roce vynesla částku 8.100 Kč. Za vaše dary moc děkujeme.

Přeji nám všem slunečný a rozkvetlý květen.

Eva Černá

Příprava na další sezónu aneb lyžařský workshop v Rakousku

Začátkem dubna se lyžařští instruktoři klubu KSK Praha zúčastnili tří denního lyžařského workshopu na Pitzzálském ledovci v rakouských Alpách. Workshop vedl profesionální lyžařský instruktor Míma Turek, který má zkušenosti z výuky lyžování na několika kontinentech a je držitelem nejvyšší dosažitelné kvalifikace lyžařského instruktora na světě. S vědomím tohoto byla naše očekávání od workshopu velmi vysoká.

Počasí na ledovci nám první den sice nepřálo, ale již druhý den se umoudřilo a nám se naskytly výhledy na okolní alpské velikány, ledovec s trhlínami, ale i údolí, ve kterých už nebyl žádný sníh. Nejhezčí pohled byl z vrcholu celého areálu z výšky 3400 m n. m. Úžasná podívaná. O něco horší podívaná ovšem asi byla na nás, když jsme měli na

lyžích plnit úkoly zadané naším školitelem. Ježdění různých typů oblouků s různým poloměrem, jízda v boulich a neupraveném terénu, v hlubokém sněhu, synchronní jízda a stínování, cvičení na různých strmostech sjezdovky včetně černé. Původně jsme si mysleli, že lyžovat docela umíme. Komentáře pana školitele ovšem často naznačovaly něco jiného. Zadání mnoha cvičených prvků nebyla vůbec jednoduchá, nicméně jsme se i přesto občas dočkali i nějaké pochvaly. Po náročných třech dnech lyžování jsme se domů vraceli obohaceni o zajímavé znalosti, zkušenosti a spoustu krásných zážitků. Každý nyní ví, na čem má ve svém lyžařském stylu pracovat, a už se těšíme, až se po letní pauze opět postavíme na lyže. Nepřidáte se k nám?

Tým lyžařských instruktorů KSK Praha

OHLÉDNUTÍ ZA VELIKONOČNÍM TRIDUEM

Jak prožívá tyto náročné dny kněz Michael, toho jsme si všimnout mohli. Ale jak ho prožívá člověk Michael, „unavený jako sviňa“? Má prostor, aby vůbec mohl spočinout a nechat se nově proniknout poselstvím a snad i tajemstvím Velikonoc?

Co si odnášíš z letošních svátků, Michaeli?

Pro mne je velikonoční čas tridua vlastně totální ponoření do toho, co je třeba dotáhnout, doladit, doklepnout, protože naprostá většina se řeší už od začátku postu. Hlava jak pátrací balón. A vlastně si myslím, že to mám trochu jako obyčejný farník, protože ten vzácný čas s Bohem mám uprostřed bohoslužby a v čase, kdy se jednoduše modlím, připravuji kázání, načítám Písmo a občas to ani nestihnu dát na pomyslný papír počítačové obrazovky.

A odnáším si utvrzení v tom, o čem jsem dávno přesvědčen. Totiž, že až všichni začneme žít svoje křestní pomazání na kněze, proroky a krále, bude to „pecka“ pro Jižní Město a celý svět, ovšem nejvíc pro každého osobně, protože pak snad všichni pochopí, že mají místo ve společenství, že mají domov v nebi.

Jak vnímáš Zelený čtvrtek? Připomínáš si tím i své povolání, své kněžství?

Pro mne jako osobu Michaela – kněze je na Zelený čtvrtek missa Chrismatis, a to jak pozitivně, tak negativně. Je to tak, že se setkávám s Bohem v tajemství, proč si vyvolil zrovna mne, a jsem v tom šťastný, zároveň se mi honí v srdci zraněnost a velikost projektu Církve, který si Ježíš vymyslel, proto pro mne bylo moc krásné, zahlednout na této bohoslužbě dva nebo tři farníky – prostě tu nejbližší církev. A s kusem nostalgie je to trochu vzpomínka, když jsme jako banda 20 či 30 doprovázeli takto svého kněze každý rok – jednoduše církev.

Jaký má podle Tebe (duchovní) význam, že je „hromadný“ farní zpovědní den? Není to jedno, kdy a prostřednictvím koho jdu ke zpovědi?

Myslím, že jsem o tom mnoho již mluvil, ale jen stručně. Slavit svátost smíření není věc s dopadem jen individuálním, byť probíhá formou individuální. Slavenou svátost smíření, opravdu zasazenou do církve a doprovázenou opravdovým obrácením, vnímám vždy jako „atomovku“ do propasti pekelné a jako uzdravení církve coby společenství – světa. Vždyť o to přeci Bohu jde, o obrácení, změnu srdce člověka.

Se spolubratry zpovědníky jsme si posléze udělali malou reflexi a závěr byl, že pro všechny to bylo hluboké a krásné. Takže za mne duchovně to, že jsme s to se sejít a slavit bez studu, společně den smíření, je prostě jádro radostné zvěsti. A prakticky všechny nás spasil Kristus, ne zpovědník.

Já sám před tímto dnem slavím též a leckdo z kněží se domluví, přijde dřív a slaví těsně před svou službou slavnost smíření sám. To je přeci skvělé, navíc si každý může vybrat někoho dle vlastního výběru nebo si dovolí nechat Boha zavést ho k tomu, koho si pro něj Bůh připravil. A fakt bych to sám nedal (úsměv).

**Jistě největší tíhu oslav jsi nesl Ty. Bohu díky, ne-
byl jsi úplně sám. Možná by bylo dobré vzpome-
nout i další dobré duše. V jakých službách se mohli
farníci aktivně přidat ke společnému slavení?**

Velký, až neskutečný dík patří týmu v KCMT, který mne drží nad vodou, když nestíhám, jsou na far-
nost sám. (Rozumějte, bohudíky za bratry kněze,
co mi pomohou, ale připravit ty věci a myslet na
ně stejně musí lidé tady.) Kostelníci, muzikanti,
streameři (když zjistíte, že běžná návštěva během
neděle online přenosu je v průměru 400 návštěv,
ovšem najednou je jich tam na Velký pátek 1000,

víte, že ti kluci dělají skvěle svou práci a dávají do
toho svůj čas i um), úprava sálu, s dětmi vyráběné
nové getsemany, Pavlínka, Tomáš a Marci, kteří
mi pomáhají s katechumenátem a jedou v tom se
mnou již x roků, někdo připraví paškál, někdo si
vezme na starost agapé, světla, výzdobu křtitelnice,
akolyti, ministranti – letos jsem za ně moc vděčný,
protože i když nemám čas s nimi létat po výletech,
tak přišli a od nejmenších po největší prostě fun-
govali. Prožít s nimi tolik radosti v rámci hlubokých
bohoslužeb – to je přeci požehnání, díky!

Jsem vděčný těm, kteří dovolili své mládeži
být na faře ze soboty na neděli, chci poděkovat
děčkám, že vyrobila novokřtěncům ikony jako
dárek a vyzdobila křestní svíčky, a navíc po nich
zůstala totálně vypulírovaná fara. Jsem neskuteč-
ně vděčný za programy pro školy, kdy zase far-

nost navštívilo tolik dětí, aby se seznámily s tím,
co znamenají křesťanské Velikonoce. Díky Lýdie,
Tereško, Vlasto, Jano, Hanko a ostatní.

A když se ptáš, jak se mohou farníci zapojit, no
přece ve všem. Ať nikdo nečeká, až přijde jen kněz
a o něco si řekne. Kostelníci by se hodili, aby se
mohli vystřídat, muzikanti mezi sebe rádi přijmou
nové, streameři rádi zaučí nové, zvukaři též. Když
to vyjádřím globálně, nikdo nemá sedět na vejcích,
ale všichni se mají dělit o své služby, a když přijde
nový vhodný adept, tak ho má zaučit. Pradlenky,
které by si vzaly pravidelně na starost oblečení
ministrantů. Zakládat rodinná společenství, se-
tkání nad Písmem, to vše je poklad, nad nímž pak
rostou krásné a požehnané Velikonoce... A tak dál

Služba není a nemůže být otroctví stejně jako
samotné křesťanství. Služba je láskyplný dar –
neboť Písmo říká, že radostného dárce miluje
Bůh.

**Celá redakce se připojuje
k poděkování všem, kteří přispěli
k velikonočnímu slavení – a velké
díky patří i Tobě, Michaeli, za Tvou
službu i za toto ohlédnutí.**

Blanka

Velký pátek u sv. Františka

Už bych těžko spočítal, kolikrát jsem prožíval velkopáteční obřady na Památku umučení Páně v kostele u sv. Františka na Chodově.

Poprvé to, myslím, bylo v roce 1980. I když se od té doby moc nezměnilo po formální stránce obřadů, je pro mne toto slavení našeho vykoupení vždy neobyčejné, nové. Možná také, že čím jsem starší, tím jsou mi myšlenky na utrpení a smrt bližší. Stejně tak ovšem mohu v oslavě památky smrti Ježíše Krista nacházet i naději ve vzkříšení.

Tentokrát tu byla jedna okolnost skutečně nová – celý obřad samostatně vedl jáhen Pavel Urban. To může být krásným příkladem, jak význam jáhenské služby v církvi roste. Celý obřad doprovázela řada ministrantů nejrůznějšího věku.

Naše schola, kterou jsme před časem nazvali Schodola, tento den nezpívala v KCMT, a tak se někteří členové spontánně rozhodli podpořit zpěvem obřady u sv. Františka. I když se scholou pravidelně a rádi zpíváme v KCMT, ke sv. Františkovi se vždy rádi vracíme a cítíme vděčnost za všechna léta, která jsme zde mohli prožít.

Důležitým momentem obřadu jsou pašije, které vždy naléhavě promlouvají ke všem. K těm, kdo je poslouchají, ale zároveň k těm, kteří je zpívají. Vždy mě znovu dojmají slova Ježíše v podání

Standy Dabrowského a inspirují i k mému zpěvu evangelisty. Chorální nápěv, ač je starý několik staletí, i dnes je schopen přiblížit a umocnit slova evangelia o umučení našeho Pána.

Při modlitbě a zpěvu přímlyv jsem si tentokrát uvědomil, jak se okruhy těch, za které přímlyvy konáme, postupně rozšiřují. Od papeže a biskupů až po nevěřící. Napadl mě takový obraz, jako když hodíme do vody na klidnou hladinu kámen a kruhy kolem se neustále rozšiřují. Kromě toho ani letos nechyběla přímlyva za mír na Ukrajině.

Při uctívání svatého kříže jsme zpívali „Výčitky“ s nápěvem Bohuslava Korejse. Ten říkával, že tyto „výčitky“ jsou nejdojemnějším momentem Velkého pátku. Letos navíc jsme se právě chvíli předtím dozvěděli zprávu, že pan Korejs právě ten den zemřel. Vzpomínka na něj byla o to silnější, neboť tady právě na kůru u sv. Františka vedl a školil naši scholu v jejich úplných počátcích.

Potěšilo nás, že se lidé ke zpěvům hojně přidávali, a tím jsme pocítili tolik potřebnou pospolitost. Ke konci svatého přijímání zpěv utichal, po přenesení nejsvětější svátosti do Božího hrobu nastalo naprosté ticho. V těchto okamžicích si každý může uvědomit, jakou sílu má ticho. Mnozí pak zůstali klečet u Božího hrobu.

Vojtěch Láska

Obřad Velkého pátku v kostele sv. Františka – Památka umučení Páně.

Vstupuji do kostela. Ticho, klid, osvětlen pouze svatostánek v Getsemanské zahradě. Několik farníků kolem svatostánku v rozjímání a pohroužení do tajemství Ježíšovy smrti.

Kostel se postupně zaplňuje. Velký kříž zaha-len, oltář je zcela obnažen. Bez plátna, bez svící. Dnes tam neproběhne žádná nekrvává oběť. Tu krvavou, kterou si dnes připomínáme, vykonal za všechny lidi Kristus na Golgotě. Ano, každý rok tyto události prožíváme a pokaždé nás hluboko zasahují. Za naprostého ticha přicházejí ministranti spolu s jáhnem Pavlem Urbanem. Pavel nás seznamuje s průběhem obřadu. Obřad má tři části: bohoslužbu slova, uctívání kříže a svaté

přijímání. Ke každé části podává Pavel stručné, ale výstižné vysvětlení. A také jeho promluvě po pašijích, pronesené s důrazem na význam Kristovy smrti, by porozuměl i náhodný návštěvník, který se jen přišel podívat do osvětleného kostela.

V letošních FCHODOVINÁCH č. 3 zavzpomínal jáhen Pavel, jak mu před několika lety nabídnul Petr Bubeníček vedení obřadů Velkého pátku a Bílé soboty v Libčicích nad Vltavou a jakou z toho měl velkou radost a nezapomenutelné zážitky. Jsem ráda, že tuto radost jsme spolu s ním mohli letos prožít také všichni, kteří jsme se velkopátečního obřadu v kostele sv. Františka zúčastnili.

Růžena Novotná

Velký pátek netradičně

Letošní Velký pátek jsme přijali pozvání našeho milého jáhna Pavla Urbana ke slavení velkopátečních obřadů u sv. Františka, kterých se jako pomocník kněze ve farnosti ujal. Velmi tím pomohl fungování naší farnosti, která momentálně má jen jednoho kněze na velké množství farníků a dva kostely.

Pro nás to zároveň bylo zajímavé obohacení ve smyslu používání darů. Vždyť služby v církvi jsou rozličné, ale Duch je týž. Všem nám bylo ve křtu dáno královské kněžství, ale jen někteří z nás mají i kněžství hierarchické.

A tak se zapojili všichni – náš jáhen, lektoři a ministranti, zpěváci, kteří vytvořili krásnou

atmosféru, kostelnice a květinářky, které připravily kostel, i všechen Boží lid, který posvěcoval danou chvíli svými modlitbami. Kostel se

velice slušně zaplnil lidmi, z nichž mnozí k nám pravidelně nechodí, a společně jsme se poklonili Kristovu kříži a poděkovali za Jeho vykupitelskou oběť, což je smyslem těchto obřadů.

Bolek a Brigita Vrani

Pašije jako symbol vítězství

Jeden part pašiji zpívala paní Dáša. Jak na tuto chvíli vzpomíná?

„Když jsem poprvé zažila zpívat pašije Magdalenu, Vaška a Tomáše, tak mě to úplně dostalo a bylo to můj sen. Díky epilepsii mě všude vyhazovali, vyhodili mě z konzervatoře, ale v kostele mě přijali s otevřenou náručí. Pokouším se být

dobrá, pašije mi nabídl kolega Jirka a já se snažila, abych to Vaškovi a jemu nepokazila. Jirka mě moc chválil a mně se splnil sen zpívat pašije. Vidět potom oči mého manžela a mamky, jak plakali oba dva dojetím, tak to bylo vidět, že zpívat v kostele je něco nádherného.”

Dáša Marie Johanka Geherová

VÝZNAM SVATÉHO PANKRÁCE

Svatý Pankrác, mučedník a jeden z tzv. „ledových“ světců, na jehož památku máme v Praze nejen kostel, ale i celou čtvrť. Narodil se okolo roku 290 v Malé Asii, ve Frýgii, zemřel 12. května 304 v Římě. Je patronem prvokomunikantů a dětí – i letos budou mít naše děti první svaté přijímání v blízkosti jeho svátku v neděli 14. května.

Obliba svatého Pankráce v německy mluvících zemích se vztahuje na událost, která se stala 12. května 896. Toho dne dobyl císař Arnulf z Korutan město Řím a připisoval to přímlyvě svatého Pankráce, kterého velmi uctíval. Legenda o světcovi vypráví, že se narodil jako syn váženého křesťanského Řimana. Brzy po jeho narození mu zemřeli oba rodiče. Pankrác byl vychováván svým strýcem.

Kolem roku 303 odchází se svým druhem Dionýsem do Říma, kde v té době vládl krutý pronásledovatel křesťanů císař Dioklecián. Přiznání ke křesťanské víře se rovnalo odsouzení k smrti. Pankrác se však nedal zastrašit a svým zděděným majetkem se snažil zmírnit utrpení křesťanů, zvláště osud zajatých věřících. Brzy však byl vyzrazen a zatčen. Předtím ještě rozdál celé své jmění mezi křesťany. Císař Dioklecián slíbil chlapci všechny životní výhody, když odpřisáhne odpad od křesťanské víry, ten se však ve svých 14 letech nedal od své víry odvrátit. Šílený hněvem nad touto vytrvalostí vyslovil nakonec krutý císař rozsudek smrti.

Rok 304 byl nejstrašnější rok pronásledování křesťanů. 12. května byl Pankrác veřejně sťat. Až do posledního okamžiku mladý odvážný křesťan velebil Ježíše Krista. Jeho mrtvolu nechali pochopové ležet napospas psům. Jedna křesťanka se s nebezpečím života ujala Pankrácova těla a zanesla ho k Aureliově cestě do tamějších katakomb, kde ho pochovala skupina věřících. Na jeho hrobem postavil papež Symach v roce 500 kostel na Pankrácovu počest; byl to předchůdce stavby

dnešní baziliky svatého Pankráce za hradbami. Znázorňování: Pankrác je znázorňován v mladém věku, často nese korunu a meč v ruce, ve 20. století byl často zobrazován s košem růží.

Pankrác je název horní části katastrálního území Nusle. Místní název je odvozen právě od kostela sv. tohoto světce, který stojí v horní části Sinkulovy ulice. Dnešní raně barokní svatyně byla vybudována během druhé poloviny 17. století michelskými jezuiti. Stanula na základech staršího gotického kostela, který byl pobořen císařskými vojsky při švédském obléhání Prahy roku 1648. Pod kostelem bylo během archeologického výzkumu odhaleno základové zdivo románské rotundy z konce 11. století. Po zrušení jezuitského řádu roku 1773 byl kostel odsvěcen a do roku 1818 využíván jako skladiště prachu. Díky čilé stavební aktivitě na přelomu 18. a 19. století byl kostel opět vysvěcen a dodnes patří farnosti římskokatolické církve. (Od sklonku 19. století se název „Pankrác“ stal také synonymem pro pražskou věznici).

První zmínku o kostelu najdeme v roce 1205, kdy zde stála osada Krušina, a kostel i okolní pozemky náležely benediktinům z kláštera na Ostrově. V údolí rostly již roku 1222 klášterní vinice. Změny nastaly v husitských dobách, kdy ves Krušina zašla, a Pražané přisvojili si veškeré statky. Po těchto pohnutých časech zůstal na Pankráci pouze kostel a několik stavení.

Popřejme dětem, které letos půjdou poprvé ke sv. přijímání, aby se stále více otvíraly Ježíšově lásce, a kéž jim k tomu přispívá i přímlyva sv. Pankráce. Svatý Pankráci, prosíme, přimlouvěj se i za katechetky, které se s láskou věnují našim farním dětem a ukazují jim cestu ke Kristu. Bohu díky za vás, milé dobré duše! Fchodoviny vám děkuji i za celou farnost za váš čas, tvořivost, úsilí i obětavost.

Blanka

Setkání

- Každou středu v 19 hod pokračují ve farním sále u sv. Františka pravidelná **setkání Život z víry**. Jsou otevřená každému, kdo se chce blíže seznámit se základy křesťanské nauky. Probíráme zajímavé téma – starozákonní **Píseň písni**. Srdečně zve jáhen Pavel Urban.
- **Setkání společenství Hnutí fokoláre – 15. 5. 2023 od 19.15 v KCMT**. Slovo života na květen: „*V bratrské lásce se navzájem mějte srdečně rádi, v uctivosti předcházíte jeden druhého.*“ (Řím 12,10) Společ. je otevřené i novým zájemcům. Jana a Viktor Friedovi – tel. 731625949
- **Páteční dopolední setkávání** – v 9 hod v kapli KCMT bohoslužba slova se sv. přijímáním, poté se nabízí možnost přátelského posezení ve foyer. Srdečně zveme ty, kteří mají dopoledne volno nebo jsou sami, přijďte potkat nové lidi, podělit se o své radosti i starosti a zažít společenství. Jana a Viktor Friedovi
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V květnu se sejdem 3., 10., 17., 24. a 31. 5. Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301

Knížní obchůdek

Štědrost a dobročinnost

Magnus MacFarlane-Barrow, DORON

Magnus MacFarlane-Barrow, dnes už světově proslulý zakladatel hnutí Mary's Meals (viz Bouda, která krmí miliony dětí), se v této knize zaměřil na čínorodou lásku jako takovou.

„Dávat na charitu“ se dnes stalo běžnou součástí západní kultury, což je skvělé, ovšem má to i svá „ale“: dárci se mohou utvrzovat ve falešném pocitu nadřazenosti vůči chudým, štědré dary

mohou být jen součástí PR či předvolební kampaň, a dokonce i politického nátlaku. Pod hlavičkou charity se děje nesmírná spousta dobra, ale obří nadnárodní organizace mohou snadno „ztratit duši“ a občas se vynoří i ohromné skandály. Autor si nebere servítky a hovoří o všem, s čím štedrost jednotlivců i organizovaná charita souvisejí – o podstatě charity a jejím historickém vývoji, o polidšťujícím potenciálu štedrosti, ale také o všech úskalích, o potřebě zkoumat své motivy a zapojit vždy nejen srdce, ale i hlavu. Součástí knihy je řada inspirativních příběhů z celého světa.

Setkání s autorem knihy spojené i s autogramiádou je 11. 5. v KCMT od 19 h.

Být blíž – čtení na každý den

Hana Pinknerová, *Návrat*

Původně jsem knížku čtení na každý den vůbec psát nechtěla. Měla jsem ale takový neodbytný dojem, že mi Bůh naznačuje, abych to přeci jenom zkusila. Trochu jsem vzdorovala, ale pak jsem se rozhodla. Drze jsem Bohu řekla, že teda jo, ale bez Jeho nápadů to nedám, takže na ně čekám. A potom jsem se nestačila divit. Servíroval mi nápady jak na stříbrném podnose, tak, abych je stačila zpracovávat. Tolik jsem se s Bohem poznala! Byla to velká škola důvěry.

Teď můžete sami posoudit, jak se nám to povedlo. Každý měsíc má své téma, každý den krátkou úvahu. Mým cílem bylo být blíž. Sama sobě, mým milovaným a samozřejmě Bohu...

Apoštolát modlitby

Úmysl papeže: Za hnutí a skupiny v církvi

Modleme se, aby církevní hnutí a skupiny znovu denně objevovaly své evangelizační poslání a sloužily potřebám světa svými charismaty.

Národní úmysl: Za mladé lidi

Modleme se za mladé lidi, kteří touží po manželství, aby našli svého životního partnera a měli odvahu odevzdat se jeden druhému podle nároků evangelia.

FCHODOVINY

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov
2023 / ročník 22

Redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedlová
(rozhovory), Jakub Šilhavý (grafika), Anna Procházková
aspol. (fotografie) | Za obsah odpovídá: P. Michael Špilar
Tisk: M. Tlamicha, TLAMA design | Náklady na 1 výtisk
14 Kč Archiv čísel: kcmt.cz/fchodoviny

Uzávěrka čísla 15. dne předchozího měsíce.

Příspěvky zasílejte na fchodoviny@kcmt.cz.

Café Terezie Otevírací doba

- úterý 15.30–21.30
- středa 15.30–20.00
- neděle 10.00–13.00

A dále v době kulturních programů v KCMT.

Na přání farníků kavárna nově nabízí i slané občerstvení.

Aktuální pořad bohoslužeb

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	-	-
Úterý	18.00	-
Středa	-	18.00
Čtvrtek	-	6.45
Pátek	18.00	9.00*
Sobota	8.00	-
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00

* *Bohoslužba slova se sv. přijímáním*

Bohoslužby v Domovech pro seniory Donovalská
a K Milíčovu jsou v současné době přístupné pouze
pro klienty. Jedna nedělení bohoslužba je přenášena
na farním kanále youtube.com/kcmtpraha.

P. Michael Špilar (farář)

Farní kancelář (fara – Na Sádce)

Karina Juráková (ředitelka KCMT)

Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT

Pavel Urban (trvalý jáhen)

Ladislav Staněk (trvalý jáhen)

Václav Šebek (správce)

Matouš Okrouhlý (předseda KSK Praha)

Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)

Petr Fried (pracovník KCMT)

Charita – Eva Černá (ředitelka)

Charita – pečovatelská služba

Kancelář KCMT – Háje

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

Farní kancelář Chodov

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

Bankovní spojení:

Banka Creditas **104782676/2250**

Komerční banka **19-9362170227/0100**

272 934 261, 603 151 265

272 934 261

731 625 970

242 485 826

272 911 264

724 112 799

242 485 830, 734 547 021

-

733 770 847

-

737 322 569, 242 485 823

737 948 638, 272 941 972

farar@kcmt.cz

farar@kcmt.cz

reditelka@kcmt.cz

-

-

stanek@kcmt.cz

spravce@kcmt.cz

info@kskpraha.org

asistentka@kcmt.cz

kustod@kcmt.cz

kancelar@charitapraha4.cz

socialnisluzby@charitapraha4.cz

KVĚTEN

Program farnosti:

Datum	Čas	Akce
9. 5.	17.00	Vernisáž výstavy dětských obrazů „Milosrdný samaritán“
11. 5.	19.00	Zastavení s hostem Magnusem MacFarlene-Barow Zastavení u Matky Terezy o úžasném projektu s jehož pomocí se daří dávat šanci na život. Akce je spojena s autogramiádou knihy „Štědrost a dobročinnost“. (KCMT)
13. 5.	8.30 –12.00	Farní dobroden v KCMT i u sv. Františka
14. 5.	15.00	Pouť U kapličky Jana Nepomuckého v ulici Starobylá.
17. 5.	19.00 –20.30	Hudební kavárna. Posezení s příjemnou hudbou v Café Terezie. Vstupné 60 Kč.
21. 5.	15.00	Tančírna s kapelou Hvězdný prach Vstupné pro pár 150 Kč pro jednotlivce 70 Kč.
28. 5.	10.00	JIHOMĚSTSKÉ POSVÍCENÍ (KCMT) Mše svatá následuje společné agapé a pobyty. Uvítáme, když přinesete něco málo dobrot ke společnému obědu (salát, ovoce, pomazánku, pečivo, něco upečeného na slano či sladko)
	12.30	Soutěže a hry pro děti od divadla Klubko
	15.00	Pohádka CIRKUS KUS KUS v podání divadla DAMDAM Podrobnější info o programu dne najdete na kcmt.cz/kalendar-akci
2. 6.		NOC KOSTELŮ Na program se můžete těšit jak v kostele sv. Františka, tak v KCMT.

Pravidelný program:

- **Jarní kurzy keramiky s Jakubem Othem.** Zkrácené kurzy běží od 15. března. Více informací a přihlášení na keramista.cz, tel.: 737 926 633., mail: joth@seznam.cz.
- **Dětská schola** – zkouška každou 1. neděli v měsíci od 8. 30.
- **ZMĚNA TERMÍNU zdravotního cvičení** (nejen pro seniory): ČTVRTEK 9.15 až 10.15 nebo 10.30 až 11.30, vede Radka Pospíchalová.